

ἐξοχικῶν οἰκῶν γείτονας αὐτῶν ἐλθόντας τοῦτον μὲν ἔφιππον, τοὺς ἄλλους δὲ ἐφ' ἀμάξης ἀλλὰ πάντας φέροντας πελωρίας ἀνθοδέσμας, διὰ τὴν φιλοτέχνησιν τῶν ὁποίων εἶχον ἀπογυμνώσῃ τοὺς κήπους των.

— Τί τρέχει; ἤρωτι, σεν ἡ κόμησσα.

— Κανείς δὲν ἐορτάζει ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης.

— Πῶς; δὲν εἶδατε τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως; εἶπε τις τῶν προσελθόντων.

— Καὶ τὰς ἄλλας ἐφημερίδας; ἀνεφώνησεν ἄλλος.

Συγχρόνως δ' ἕκαστος ἀνέπτυσσε τὴν ἐφημερίδα ἧς ἦτο συνδρομητής.

Ὁ Ἰωάννης Λασῆ ἀριστεύσας ἐν πᾶσι, ἐσημειοῦτο πρῶτος ἐκ τῶν γενομένων δεκτῶν εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν.

Ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἔκφρονες ἐξ ἀγαλλιάσεως ὤρμησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ κ. Π* ἦτο οἶκος ἐν Παρισίοις, ὅτε ἀνηγγέλθη αὐτῷ ἡ ἐπίσκεψις τῆς κομῆσεως Λασῆ καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Ὁ νέος ἐφόρει ἤδη τὴν κομψὴν στρατιωτικὴν στολὴν.

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ὁ κ. Π* γελῶν, τὸ εἶχα λησμονήσῃ... Ὁ πρωτεύσας μαθητῆς τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς καὶ μέλλον ἀξιωματικὸς ἔρχεται νὰ ζητήσῃ λόγον ἀπὸ κάποιον βάνουσον παραγγελιοδόχον...

— Ἄ! κύριε, εἶπεν ἡ κόμησσα ἔνδακρυσ, πόσον εὐγενῶς μᾶς ἐξεδικήθητε!... Εἰσθε ὁ καλλίτερος, ὁ μᾶλλον μεγαλόφρων ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!...

— Εἰς τὴν ἐπιεικειάν σας, προσεῖπεν ὁ Ἰωάννης, ὀφείλω τὸν τιμητικὸν βαθμὸν μου...

— Ἄς μὴ κάμνωμεν λόγον περὶ τῆς ἐπιεικειᾶς μου, εἶπεν ὁ κ. Π* ξηρῶς. Εἰπήθητε πρῶτος εἰς τὴν σχολὴν, διότι ἀπληγήσατε ἀσυγκρίτως καλλίτερα πάντων τῶν ἄλλων. Ὡστε οὐχὶ ἀπὸ ἐπιεικείαν ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνην ἐλάθετε τὸν πρῶτον βαθμὸν!... Ἄ! ἂν δὲν εἰξεύρετε ν' ἀπαντήσητε, μὲ πόσῃν εὐχαρίστησιν, ἐγὼ τοῦλάχιστον, θὰ σᾶς ἐβαζα μὴδέν! Καὶ ἤξιζε νὰ τὸ πάθητε αὐτό, σεῖς... καὶ οἱ συνένοχοί σας!...

Ὁ κ. Π* ἐγένετο ὁ φίλος τῆς οἰκογενείας Λασῆ.

Ὁ δὲ Ἰωάννης Λασῆ μετὰ λαμπρᾶς καὶ μακρᾶς στρατιωτικᾶς ὑπηρεσίας θέλει προσεχωῖς προβιβασθῆ εἰς στρατηγόν, ὡς ἦτο καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

(Μετάφρασις.)

Τὸ ἀληθὲς πικρὸν ἐστὶ καὶ ἀηδὲς τοῖς ἀνοήτοις, τὸ δὲ ψεῦδος γλυκὺ καὶ προσηγές ὡσπερ γὰρ οἶμαι καὶ τοῖς νοσοῦσι τὰ ὄμματά, τὸ μὲν φῶς ἀνιαρόν, τὸ δὲ σκότος ἄλυτον καὶ φίλον, οὐκ εἰὼν βλέπειν.

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΙΣ

(Ἐκ τοῦ συγγράμματος Ἡ κοινωνία τοῦ Λονδίνου)
(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμεν. φύλλον.)

Ἔρχομαι νῦν εἰς τὸν στρατόν.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν τῶν ἐν ταῖς ἀποικίαις καὶ πέραν τῶν ἀποικιῶν πολέμων, εὐρηνται δύο στρατηγοί, περὶ οὓς συγκεντροῦνται οἱ ὀπαδοί, ὁ στρατηγὸς Ρόβερτς καὶ ὁ στρατηγὸς λόρδος Βολσελεῦ· ἡ δὲ κοινὴ γνώμη διαιρεῖται εἰς δύο στρατόπεδα, εἰς τοὺς Ρόβερτσιαστὰς καὶ τοὺς Βολσελεῦστας. Πολλαὶ ζηλοτυπία καὶ πολλὰ πάθη συνταράσσονται ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν δύο τούτων ὀνομάτων. Ἡ δυνάμην ν' ἀναφέρω καὶ πλείστους ἄλλους ἀνδρείους ἀξιωματικούς· ἀλλ' ὁ γενόμενος περὶ τοὺς δύο τούτους στρατηγούς θόρυβος μοὶ ἐπιτρέπει ν' ἀσχοληθῶ μόνον περὶ αὐτῶν.

Ὁ στρατηγὸς Ρόβερτς, ἀνὴρ εἰς ἄκρον ἐνεργητικὸς, ἔχει τὸ παράστημα καθ' ὑπερβολὴν ἀγέρωχον, κεφαλὴν δὲ ὠραιοτάτην. Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐκ φύσεως ἐγεννήθη στρατιωτικὸς, κέκτηται ὅμως ὅλας τὰς ιδιότητας, ὅσαι ἐξασφαλίζουν τὴν ἐν τῷ σταδίῳ τούτῳ εὐδοκίμῃσιν. Ἀπαιτῶν παρὰ τῶν στρατιωτῶν του πᾶν τὸ ἐφικτόν, ἀλλ' οὐδὲν πλέον, κατορθοῖ νὰ προσελκῆ τὴν ἀγάπην αὐτῶν.

Ἐν τῇ λαμπρᾷ αὐτοῦ εἰς Ἀφγανιστάν ἐκστρατείᾳ ἀνεδείχθησαν πάντα τὰ στρατιωτικὰ αὐτοῦ προτερήματα. Πολλὰ βεβαίως ἔμαθεν ἐκ τῆς πείρας, ἀλλὰ καὶ οὐκ ὀλίγον ὠφελήθη ἐκ τῆς τύχης. Ὡς περὶ τῶν Ἰρλανδῶν λέγεται, ὁ στρατηγὸς Ρόβερτς μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας ἐμπίπτει εἰς τέλμα, μεθ' ὅσης καὶ ἐξέρχεται ἐξ αὐτοῦ. Εἶνε δημοτικώτατος εἰς τὸν στρατόν, ἡ δὲ βασίλισσα ἦτις τὸν ἀγαπᾷ ὑπερβαλλόντως πολὺ λάκεις παρέσχεν αὐτῷ δειγμάτια συμπαθείας.

Ὁ λόρδος Γάρνερ Βολσελεῦ ὁ τοῦ Καίρου. ὁ νικητῆς τοῦ βασιλέως τῆς Δαχομῆς, ὁ ἥρωσ τοῦ Τὲλ-ἐλ-Κιβίρ, ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ ἐν Σουδᾶν στρατοῦ, εἶνε ἀνὴρ ἀδαμάστου δραστηριότητος, μὴ γινώσκων τί ἐστὶν ἀνάπαυσις. Οἱ Ἀσσαντῆ ἀπεκάλουν αὐτὸν διὰ τοῦτο: «ὁ ἄνθρωπος ὅστις οὐδέποτε σταματᾷ.» Κατέκτησε τὴν θέσιν του βῆμα πρὸς βῆμα, κέκτηται δὲ πολλὴν στρατιωτικὴν ἀξίαν. Ἀντιθέτως πρὸς τὸν στρατηγὸν Ρόβερτς εὐχαρίστως ἀκούει καὶ ἀποδέχεται πᾶσαν ἰδέαν, τὴν μελετᾷ καὶ τὴν οἰκειοποιεῖται. Ἐνταῦτῳ ὅμως εἶνε ἄκαμπτος, ἀπολυτόφρων, ἀσυμβίβαστος, ἐκδικητικὸς καὶ ἐνίοτε ἄδικος. Δὲν ἀνέχεται ἀντίρρησην. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ἔχων μυῶνας χαλυβδίνους, ἔχει ὅσῳ ἐκ σιδήρου, πνεῦμα δὲ καὶ θέλησιν ἀκλόνητον. Οὐδὲ πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του φέρεται ἠπιώτερον ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πρώτης αὐτοῦ εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατείας, ἐνῶ εὐρί-